

Τα είδη του απαρεμφάτου στα α.ε.

Τελικό απαρέμφατο λέγεται το απαρέμφατο που

1. ισοδυναμεί με πρόταση *επιθυμίας*,
2. μεταφράζεται με το **να**,
3. εξαρτάται από ρήματα που σημαίνουν «λέω», «νομίζω», «γνωρίζω», «αντιλαμβάνομαι» κ.ά.,
4. δέχεται άρνηση *μη*.

π.χ. Συμβουλεύω ὑμῖν **μὴ παραδιδόναι** τὰ ὅπλα.
(= Συμβουλεύω εσάς **να μην παραδίνετε** τα όπλα.)

Ειδικό απαρέμφατο λέγεται το απαρέμφατο που

1. ισοδυναμεί με ειδική πρόταση,
2. μεταφράζεται με το **ὅτι**,
3. εξαρτάται από ρήματα που σημαίνουν «θέλω», «μπορώ», «προτρέπω», «απαγορεύω» κ.ά.,
4. δέχεται άρνηση *οὐ*.

π.χ. Οἱ πρέσβεις ἤγγειλαν βασιλέα ἀργύριον οὐ **παρέξεσθαι**.
(= Οι πρέσβεις ανάγγειλαν **ὅτι** ο βασιλιάς χρήματα δε **θα δώσει**.)

Ο συντακτικός ρόλος του απαρεμφάτου στα α.ε.

Το άναρθρο (= χωρίς άρθρο) απαρέμφατο χρησιμοποιείται συντακτικά ως:

- ➔ **αντικείμενο μεταβατικών** ρημάτων,
π.χ. Συμβουλεύω ὑμῖν **μὴ παραδιδόναι** τὰ ὅπλα.
- υποκείμενο** των απρόσωπων ρημάτων και εκφράσεων
(π.χ. δεῖ / χρή (= πρέπει), προσήκει (= αρμόζει) κ.ά),
π.χ. Προσῆκει ἡμῖν τοὺς προγόνους μιμεῖσθαι.
(= Ταιριάζει σε μας τους προγόνους **να μιμούμαστε**.)
- (σπανιότερα:) κατηγορούμενο, επεξήγηση, προσδιορισμός της αναφοράς, του σκοπού ή του αποτελέσματος.

Το υποκείμενο του απαρεμφάτου στα α.ε.

Το **υποκείμενο** του απαρεμφάτου μπορεί να είναι:

α) το **ίδιο** με το υποκείμενο του ρήματος (άρα, η ίδια λέξη μέσα στην πρόταση),
=> οπότε έχουμε **ταυτοπροσωπία** (= **ταυτίζονται** τα **πρόσωπα** που δρουν) :

π.χ. **Οὗτοι** ἐθέλουσιν ὑπὲρ πατρίδος θνήσκειν (**αυτοί** θέλουν **αυτοί** να πεθάνουν).

β) **διαφορετικό** από το υποκείμενο του ρήματος (**έτερο** = διαφορετικό **πρόσωπο**, άρα, διαφορετική λέξη μέσα στην πρόταση),
=> οπότε έχουμε **ετεροπροσωπία** :

π.χ. Οἶμαι πάντας **ὑμᾶς** γινώσκειν τὰ ῥηθέντα (εγώ νομίζω ὅτι **εσείς** γνωρίζετε).